

Arrest

**nr. 335 813 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 11 april 2022 aan in België en dient op 12 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“J., S. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxxx

Asielaanvraag: 12/04/2022

Overdracht CGVS: 05/08/2022

U werd op 6 februari 2023 van 13u37 tot 15u43 en op 24 maart 2023 van 13u37 tot 15u11 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester D. (...) loco meester V. B. (...), was bij het eerste persoonlijk onderhoud aanwezig, meester H. (...) loco meester V. B. (...) bij het tweede.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Logarlam in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U woonde hier tot aan uw vertrek. U ging naar school tot de vierde graad van het middelbaar onderwijs.

U stelt dat uw vader als majoor voor de luchtmacht van Afghanistan werkte. Hij was gestationeerd op het militaire gedeelte van de luchthaven van Kaboel. Voor zijn werk moest hij alle informatie omtrent de militaire vluchten registreren. Uw vader werkte tot aan de machtsovername van de taliban voor het Afghaanse leger. Wanneer de regering (in augustus 2021) viel kwam uw vader dezelfde dag nog terug naar huis. Drie dagen nadat uw vader naar huis was gekomen, werd er 's avonds plots op de deur geklopt. Uw vader deed de deur open en werd onmiddellijk gearresteerd door de taliban. Uw moeder raakte in paniek en zei dat u en uw broer zich vlug moesten verstoppen. U verklaart dat jullie zich verstopten tussen de matrassen en spullen die in de kamer stonden. De taliban kwam naar binnen en keek in de kamer maar vond u en uw broer niet. Toen gingen ze weg en namen uw vader mee. Sindsdien heeft u niets meer van uw vader vernomen. De volgende dag in de avond kwam de taliban opnieuw langs. Uw moeder verstopte u en uw broer in de stallen onder een berg gras vooraleer ze de deur opendeed. Opnieuw kwam de taliban binnen en vroegen ze uw moeder naar u, uw broer en uw oom, die ook voor het leger werkte en in Jalalabad gestationeerd was en met zijn familie naast jullie woonde. Ze keken rond in het huis maar vonden u en uw broer opnieuw niet en gingen terug weg. De volgende ochtend tijdens het ochtendgebed bracht uw moeder u en uw broer naar het huis van uw tante langs vaderszijde, op ongeveer één kilometer van uw huis. U verklaart dat u hier veiliger was dan bij u thuis. De man van uw tante zei dat ze niet voor jullie konden zorgen omdat zij anders zelf in de problemen zouden komen. U leefde vier dagen ondergedoken bij uw tante, terwijl haar man met de smokkelaar praatte. Uiteindelijk konden u en uw broer het land verlaten.

U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 11 april 2022 aankwam en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Tijdens uw reisweg werden er vingerafdrukken genomen in Bulgarije op 7 maart 2022 en in Oostenrijk op 27 maart 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Tussen Iran en Turkije raakte u uw broer kwijt. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog tweemaal bij u thuis langs.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw taskara, foto's verschillende militaire certificaten uitgereikt aan uw vader, foto's van werkdocumenten van uw vader, foto's van de elektronische taskara van uw vader, foto van de bankkaart van uw vader, foto van het paspoort van uw moeder, foto van een formulier van het internationaal comité van het rode kruis, foto's van u zelf in Afghanistan, foto's van uw oom in Afghanistan met Amerikaanse militairen, familiefoto's, oudere en recentere foto's van uw vader als militair.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u blijft vasthouden aan uw minderjarigheid (Verklaring DVZ, p.6, vraag 4), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan de

geloofwaardigheid van uw aanvraag. De taskara die u neerlegde is hoe dan ook geen sluitend bewijs van uw identiteit en/of leeftijd. Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust onterecht minderjarig heeft verklaard en u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Deze vaststelling ondermijnt reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek om internationale bescherming indiende, voordat u in België een gelijkaardig verzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een verzoek ingediend te hebben en werden er enkel vingerafdrukken genomen in deze landen (CGVS 1, p.12). Ook deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat u het resultaat van uw eerdere verzoeken niet afwachtte, maar doorreisde naar België, breekt verder de ernst van de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming af.

Voorts merkt het CGVS op dat ernstige twijfels heeft bij de tewerkstelling van uw vader als majoor op de militaire luchthaven van Kabul. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw vader en jullie vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees in twijfel getrokken, gezien zijn job een rechtstreekse impact had op de veiligheid van u en uw familie (CGVS 1, p.7). Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden in het Afghaanse leger, wat opmerkelijk is gezien u verklaart dat uw vader altijd al voor het leger gewerkt heeft en nog enkele malen per maand naar huis kwam (CGVS 2, p.5). Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over het werk van uw vader, stelt u dat uw vader majoor was op de luchthaven van Kabul en dat hij de administratie van de militaire vluchten deed (CGVS 1, p.8). Alhoewel u wat kan vertellen over het werk van uw vader als majoor op de luchthaven, blijven uw verklaringen rudimentair en standaard, u toont niet aan een diepere kennis te hebben van het werk van uw vader (CGVS 1, p. 8-9 & CGVS 2, p. 4-5). U kan evenmin uitweiden over het werk van uw vader voor hij majoor werd, u kan niet zeggen welke andere rangen of werkzaamheden uw vader heeft gehad vooraleer hij majoor werd. Uw uitleg, dat uw vader al langer in het leger zat en dat er veel verschillende rangen zijn, is niet afdoende om te kunnen verklaren waarom u niet over deze informatie beschikt (CGVS2, p.4). U kan evenmin vertellen wie de commandant van uw vader was of hoeveel mensen uw vader onder zich had (CGVS 1, p.8 & CGVS 2, p.5). Wat verder nog opmerkelijk is, is dat u verklaart dat uw vader meerdere malen per maand naar huis kwam (zie supra). Gezien de veiligheidssituatie in uw regio die u schetst (CGVS 1, p.9-10), is het onwaarschijnlijk en nodeloos risicovol dat uw vader, een hooggeplaatste officier in het leger, zo vaak en regelmatig naar huis kwam. U slaagt er verder zelfs niet in een willekeurig verhaal te vertellen over zijn werk of uit te leggen wat voor opleiding hij heeft moeten doen om in het leger te geraken, noch om duidelijk te stellen hoe uw vader kon stijgen in rang (CGVS 2, p.3-4). Verwacht mag worden dat u toch een begin van informatie zou weten te geven over de loopbaan van uw vader, gezien zijn jarenlange dienstjaren en uw vervolgingsproblemen daardoor. De door u neergelegde documenten ter staving van zijn werk als majoor kunnen allerm minst overtuigen (zie infra). Hoewel van u niet kan worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader meerdere keren per maand huiswaarts keerde, u nog in contact bent met familieleden (CGVS 1, p.4) en stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen dat uw vader bij het leger zat als hooggeplaatste officier, zijn ook niet afdoende. Vooreerst dient opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder dient ook hierbij gewezen op de uiterst beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten. Bovendien zijn dit ook nog eens kopies, dewelke sowieso slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn. Verder zijn op de voorgelegde militaire certificaten en badges van uw vader verschillende rangen vermeld. Op één certificaat staat vermeld dat uw vader de rang van kolonel had, terwijl zijn militaire badge aangeeft dat hij zeker tot kort voor de val de rang van majoor had. Dit wordt ook ondersteund door uw verklaringen waarin u stelt dat uw vader majoor was, een rang die lager is dan die van kolonel (CGVS 1, p.8). Op de bankkaart van uw vader staat dan weer vermeld dat hij werkzaam was voor het 'Ministry of Deffince' (sic), wat de authenticiteit van het document logischerwijze compleet ondergraaft. Deze vaststellingen mbt de documenten van uw vader werken de twijfels die er rond zijn tewerkstelling hangen verder in de hand.

Zelfs indien nog geloof zou gehecht worden aan de beweerde tewerkstelling van uw vader -quod non-, dient opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader door de taliban gearresteerd zou zijn en sindsdien vermist.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U verklaart dat drie dagen na de val van de regering uw vader, die ondertussen naar huis was gekomen, ontvoerd werd door de taliban. De taliban zou 's avonds bij u thuis op de deur hebben geklopt, waarop uw vader gewoon opendeed (CGVS 1, p.7). Dat uw vader gezien zijn functie en gezien hij meerdere dreigbrieven ontvangen zou hebben geen grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen is compleet onaannemelijk. Verder sprak u zichzelf over een aantal zaken flagrant tegen. Waar u namelijk aanvankelijk aangaf dat jullie in eerste instantie niet met zekerheid wisten dat het taliban waren die toen langskwamen (CGVS Vragenlijst, pt.3.5), verklaarde u naderhand dat jullie meteen wisten dat het om taliban ging, zowel uw vader als moeder trouwens (CGVS 1, p.7, p.10). Daarnaast verklaarde u inintieel ook dat uw vader eerst meerdere keren bedreigd was door de taliban, waarna er op een dag een dreigbrief aan de moskee was bezorgd voor uw vader (CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Nadien had u het dan weer wel over een dreigbrief, maar was u niet zeker over andere bedreigingen (CGVS 1, p.9). Om dan nog later te verklaren dat uw vader veel dreigbrieven kreeg en was het plots niet meer duidelijk of er één of twee dreigbrieven aan de moskee werden bezorgd. Daarop gewezen, kwam u niet verder dan de 'uitleg' dat uw familie veel brieven kreeg, maar u slechts één keer zag dat uw moeder er een kreeg, maar u niet wist wat het was. Gevraagd hoe u dan wist dat het om een dreigbrief ging, verklaarde u dat zij dat zo vertelde aan uw vader wanneer hij thuiskwam, in uw bijzijn. Waarmee u bevestigt toch te hebben moeten weten dat het een dreigbrief was, temeer gezien u verklaarde dat uw vader er niet over wilde uitweiden omdat hij jullie niet bang wilde maken. U wist dan ook niets te vertellen over de inhoud van de dreigbrief, noch had u ook maar enig idee wanneer jullie die eigenlijk ontvingen of van wie die precies uit ging (CGVS 1, p.6). Hoe dan ook ondermijnt de vaststelling dat u over dergelijke essentiële aspecten dermate inconsistente verklaringen zou afleggen, de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op fundamentele wijze.

Verder verklaarde u dat u zich, wanneer de taliban de eerste keer langskwamen en uw vader meenamen, zich onder matrassen had verstopt opdat zij u niet zouden vinden. U verklaarde hierover dat de taliban binnenkwam en de kamers doorzocht maar u niet konden vinden (CGVS 1, p.10). In uw tweede persoonlijk onderhoud legt u ook hierover tegenstrijdige verklaringen af, zo stelt u dat de taliban niet naar binnen was gekomen en dat ze enkel via de ruiten naar binnen keken (CGVS 2, p.7). Wat al helemaal absurd is, is dat de taliban de dag nadat ze uw vader meenamen opnieuw langskwamen om naar u en uw broer te zoeken (CGVS 1, p.11). Dat jullie zich deze keer onder gras in de stallen verstopten en de taliban, hoewel ze de moeite namen een tweede keer terug te komen, dan op zo een lakse manier zou zoeken naar jullie is eveneens allerminst aannemelijk (CGVS 2, p.7).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat, zelfs indien hierin zou meegegaan worden, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en de documenten van uw vader zijn werkzaamheden werden supra reeds besproken. Wat de kopieën van de identiteitsbewijzen van uw familieleden betreft, merkt het CGVS eveneens op dat dit slechts kopies zijn en herhaalt het dat Afghaanse documenten nauwelijks bewijswaarde hebben. Bijkomend dient opgemerkt dat de identiteitsgegevens van deze mensen, aangenomen dat het hier effectief uw ouders betreffen, hier niet ter discussie staan. De familiefoto's en de foto's waar u samen met uw vader op staat, tonen op geen enkele manier uw problemen met de taliban aan en voegen bijgevolg niets toe. Het CGVS wijst er op dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgelegd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het

buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partij beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

"artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen .

- de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet ") .

-artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU

-artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU

-de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen.

-het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

-Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens"

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verzoekende partij maakt op 20 december 2024 volgende stukken over:

*“Kopie Annex 26
Negatieve beslissing: CGVS
Mail: Advocaat K.V.B (..)
Mail: J.S.(..)
Mail: RFL Rode Kruis
Vragenlijst: RFL Rode Kruis
Foto: J.S.S.(..) en J.S. (..)
USB stick: video ontvoering S.J. (..)”*

De verwerende partij maakt op 20 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij maakt op 23 oktober 2025 volgende stukken over:

- vertaald document Islamitische Emiraat van Afghanistan dd. 6 september 2020;
- arbeidsovereenkomst voor arbeiders onbepaalde duur vanaf 19 mei 2025;
- uittreksel strafregister: blanco strafregister;
- vertaald document Islamitische Emiraat van Afghanistan dd. 19 september 2019.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij met betrekking tot de recente situatie in Afghanistan verwijst naar algemene bronnen. Tevens wijst zij op haar integratie in België en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Waar verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de bestreden beslissing standaard gemotiveerd zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.5. Landeninformatie

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *“Guidance note”* van februari 2022 waarnaar in de informatie van Nansen wordt verwezen.

De argumentatie van verzoekende partij, onder verwijzing naar de NANSEN-informatie, dat meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, onder meer omwille van het risico op gebrek aan onafhankelijkheid en transparantie, is niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Zo blijkt vooreerst dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u blijft vasthouden aan uw minderjarigheid (Verklaring DVZ, p.6, vraag 4), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. De taskara die u neerlegde is hoe dan ook geen sluitend bewijs van uw identiteit en/of leeftijd. Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust onterecht minderjarig heeft verklaard en u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Deze vaststelling ondermijnt reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.”*

Verzoekende partij, die op 11 april 2022 aankwam in België en op 12 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde geboren te zijn op 30 maart 2006 (administratief dossier, DVZ, bijlage 26). Geconfronteerd met de twijfels van de administratie omtrent haar voorgehouden minderjarigheid gelet op haar fysieke verschijning, gaf verzoekende partij geen verklaring (DVZ, fiche *“Mineur Etranger Non Accompagné”*, 12 april 2022, p.2). De op 19 april 2022 uitgevoerde medische test leerde dat verzoekende partij: *“op datum van 19-04-2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”* en zij aldus minstens 19,5 jaar was op het moment van het doen van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij houdt dan wel vast aan haar voorgehouden leeftijd die zij blijkens haar verklaringen heeft afgeleid uit haar taskara (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 6 februari 2023, p. 3) en meent dat zij zich niet bewust onterecht als minderjarige heeft voorgedaan maar zij kan geenszins overtuigen. Immers blijkt op nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij zich ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten bediende van een andere geboortedatum dan degene opgegeven in België (DVZ, stuk *“Federal Office for Immigration and Asylum”*, 19 mei 2022 : *“d.o.b. (date of birth): 01.01.2005”*). Zo verzoekende partij zich wat betreft haar geboortedatum werkelijk steunde op haar taskara, of nog waar zij thans voorhoudt in het verzoekschrift op hetgeen haar ouders haar hebben verteld over haar geboortedatum, dan mag aangenomen worden dat zij steeds dezelfde geboortedatum zou opgeven. De vaststelling aldus dat zij zich tijdens haar tocht door Europa bediende van een verschillende geboortedatum doet terecht besluiten dat zij zich bewust onterecht voordeed als minderjarige.

Zij overtuigt geenszins dat zij *“ter goede trouw”* handelde en er geen sprake is van leeftijdsfraude.

Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de correcte bevindingen van de commissaris-generaal dat zij zich bewust onterecht als minderjarige voordeed en dat de voorgelegde taskara gelet op de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten blijkens objectieve landeninformatie geen sluitend bewijs vormt van haar identiteit en/of leeftijd.

Met haar betoog dat haar leeftijd van ondergeschikt belang is, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat uit haar handelen blijkt dat zij niet terugdeinst om informatie te verstrekken die niet met de werkelijkheid

overeenstemt, met als oogmerk hier voor zichzelf een voordeel uit te halen. De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen een negatieve weerslag hebben op haar algemene geloofwaardigheid. Immers mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij reeds bij aanvang en doorheen de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent aspecten van haar identiteit, waaronder haar leeftijd.

3.6.4. Verder slaagt verzoekende partij er met haar in het verzoekschrift ontwikkelde betoog evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Verder dient ook te worden vastgesteld dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek om internationale bescherming indiende, voordat u in België een gelijkaardig verzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een verzoek ingediend te hebben en werden er enkel vingerafdrukken genomen in deze landen (CGVS 1, p.12). Ook deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat u het resultaat van uw eerdere verzoeken niet afwachtte, maar doorreisde naar België, breekt verder de ernst van de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming af.”*

Nazicht van het administratief dossier leert immers dat verzoekende partij inderdaad zowel in Bulgarije als in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende (DVZ, “Eurodac Search Result” van 12 april 2022: “BG1(..) en AT1(..)”. Haar verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken dat zij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende (DVZ, Verklaring DVZ, 3 augustus 2022, vraag 23) alsook waar zij tijdens het gehoor bij het CGVS toevoegde dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend maar dat haar vingerafdrukken wel werden genomen (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 12) kan niet overtuigen om de gegeven motivering te ontcrachten. Vooreerst wijst de Raad er immers op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Conform artikel 24(4) van de Verordening 603/2013 (Eurodac-Verordening) worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat. De Raad ziet niet in waarom de Bulgaarse én de Oostenrijkse autoriteiten verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming zouden registreren indien zij aldaar geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Zo bevestigden de Oostenrijkse autoriteiten ook: *“The above-mentioned subject applied for international protection in Austria on 27.03.2022 as an unaccompanied minor. Due to his claimed minority, the Federal Office intended to conduct an age assessment, but could not finish the procedure since the applicant absconded about a week after his application (eigen vertaling: Hoger vermelde persoon diende op 27 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in als niet-begeleide minderjarige. Gelet op zijn voorgehouden minderjarigheid zou een leeftijdstest worden uitgevoerd doch deze procedure kon niet gefinaliseerd worden omdat de verzoeker een week na zijn verzoek verdween) (DVZ, Federal Office for Immigration and Asylum, 19 mei 2022).*

Het gedrag van verzoekende partij is moeilijk verenigbaar met een nood aan internationale bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd zonder de behandeling van haar verzoek af te wachten, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Deze vaststelling wordt bovendien versterkt door haar antwoord op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?”*. Zo repliceerde verzoekende partij immers: *“Ik ben naar België gekomen omdat mijn oom in België verblijft”* alsook door het feit dat zij uitdrukkelijk aangaf dat zij in Oostenrijk geen vrees had voor verwijdering naar een ander land (administratief dossier, DVZ, Verklaring DVZ, 3 augustus 2022, vraag 28 en 33). Bovendien verklaarde verzoekende partij op het CGVS nog uitdrukkelijk dat ze sowieso naar België wilde komen (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 12). Uit deze replieken komt eerder naar voren dat andere landen waar zij doorheen reisde (zo blijkt immers uit haar verklaringen dat zij ook nog door Zwitserland en Frankrijk is gereisd alvorens in België aan te komen; Verklaring DVZ, 3 augustus 2022, vraag 33) haar niet interesseerden en er andere redenen aan de basis liggen van haar vertrek uit Afghanistan dan een werkelijke nood aan bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen overtuigt verzoekende partij geenszins met haar stelling in het verzoekschrift dat zij in Bulgarije of Oostenrijk nooit de kans kreeg om een werkelijke asielprocedure te doorlopen en dat het gegeven dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd niet noodzakelijk betekent dat haar rechten in dergelijke asielprocedure werden gerespecteerd.

Anders dan wat verzoekende partij verder voorhoudt, blijkt op nazicht van het administratief dossier evenmin dat de Belgische autoriteiten zich voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming bevoegd hebben verklaard omdat zij in Oostenrijk en Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming had ingediend noch omdat er een systemisch falen in de procedures aldaar werd vastgesteld. Zoals immers blijkt stelden de Oostenrijkse autoriteiten geen terugname goed te keuren zolang de beslissing inzake de

meerderjarigheid nog kon worden aangevochten en er geen finale beslissing dienaangaande voorlag ((DVZ, Federal Office for Immigration and Asylum, 19 mei 2022).

Haar betoog dat zij in België familie heeft met de daaraan gekoppelde subjectieve overtuiging dat het voor haar noodzakelijk was om naar België te komen (blijkens het gehoor stelde zij slechts een oom te hebben die in Hasselt woont waarbij zij enkel op bezoek gaat (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 5)), gaat volledig voorbij aan het gegeven dat dit geen aanvaardbare reden is om als volwassen persoon – zo zij werkelijk nood heeft aan internationale bescherming – meerdere Europese lidstaten te doorkruisen en de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming aldaar niet af te wachten.

3.6.5. De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

3.6.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij, door louter te citeren uit haar verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS, geenszins afbreuk doet aan de pertinente motivering dat: *“Voorts merkt het CGVS op dat ernstige twijfels heeft bij de tewerkstelling van uw vader als majoor op de militaire luchthaven van Kabul. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw vader en jullie vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees in twijfel getrokken, gezien zijn job een rechtstreekse impact had op de veiligheid van u en uw familie (CGVS 1, p.7). Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden in het Afghaanse leger, wat opmerkelijk is gezien u verklaart dat uw vader altijd al voor het leger gewerkt heeft en nog enkele malen per maand naar huis kwam (CGVS 2, p.5). Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over het werk van uw vader, stelt u dat uw vader majoor was op de luchthaven van Kabul en dat hij de administratie van de militaire vluchten deed (CGVS 1, p.8). Alhoewel u wat kan vertellen over het werk van uw vader als majoor op de luchthaven, blijven uw verklaringen rudimentair en standaard, u toont niet aan een diepere kennis te hebben van het werk van uw vader (CGVS 1, p. 8-9 & CGVS 2, p. 4-5). U kan evenmin uitweiden over het werk van uw vader voor hij majoor werd, u kan niet zeggen welke andere rangen of werkzaamheden uw vader heeft gehad vooraleer hij majoor werd. Uw uitleg, dat uw vader al langer in het leger zat en dat er veel verschillende rangen zijn, is niet afdoende om te kunnen verklaren waarom u niet over deze informatie beschikt (CGVS2, p.4). U kan evenmin vertellen wie de commandant van uw vader was of hoeveel mensen uw vader onder zich had (CGVS 1, p.8 & CGVS 2, p.5). Wat verder nog opmerkelijk is, is dat u verklaart dat uw vader meerdere malen per maand naar huis kwam (zie supra). Gezien de veiligheidssituatie in uw regio die u schetst (CGVS 1, p.9-10), is het onwaarschijnlijk en nodeloos risicovol dat uw vader, een hooggeplaatste officier in het leger, zo vaak en regelmatig naar huis kwam. U slaagt er verder zelfs niet in een willekeurig verhaal te vertellen over zijn werk of uit te leggen wat voor opleiding hij heeft moeten doen om in het leger te geraken, noch om duidelijk te stellen hoe uw vader kon stijgen in rang (CGVS 2, p.3-4). Verwacht mag worden dat u toch een begin van informatie zou weten te geven over de loopbaan van uw vader, gezien zijn jarenlange dienstjaren en uw vervolgingsproblemen daardoor. De door u neergelegde documenten ter staving van zijn werk als majoor kunnen allerminst overtuigen (zie infra). Hoewel van u niet kan worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader meerdere keren per maand huiswaarts keerde, u nog in contact bent met familieleden (CGVS 1, p.4) en stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel.*

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen dat uw vader bij het leger zat als hooggeplaatste officier, zijn ook niet afdoende. Vooreerst dient opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder dient ook hierbij gewezen op de uiterst beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten. Bovendien zijn dit ook nog eens kopies, dewelke sowieso slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn. Verder zijn op de voorgelegde militaire certificaten en badges van uw vader verschillende rangen vermeld. Op één certificaat staat vermeld dat uw vader de rang van kolonel had, terwijl zijn militaire badge aangeeft dat hij zeker tot kort voor de val de rang van majoor had. Dit wordt ook ondersteund door uw verklaringen waarin u stelt dat uw vader majoor was, een rang die lager is dan die van kolonel (CGVS 1, p.8). Op de bankkaart van uw vader staat dan weer vermeld dat hij werkzaam was voor het 'Ministry of Deffince' (sic), wat de authenticiteit van het document logischerwijze compleet ondergraaft. Deze vaststellingen mbt de documenten van uw vader werken de twijfels die er rond zijn tewerkstelling hangen verder in de hand.”

Zoals blijkt heeft de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekende partij dat haar vader als majoor tewerkgesteld was op de luchthaven van Kabul en dat hij de administratie van de militaire vluchten deed in

ogenschouw genomen. Evenwel heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat aan het voorgehouden profiel van haar vader geen geloof kan worden gehecht gelet op de lacunaire, rudimentaire en onaannemelijke verklaringen dienaangaande. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan uit de gestelde vragen over de tewerkstelling van haar vader niet blijken dat onmogelijke verwachtingen werden gesteld aan haar kennis hierover. Van verzoekende partij wordt ook geenszins verwacht dat zij alle details kan geven over de tewerkstelling van haar vader, maar mag, in het licht van de vaststelling dat de tewerkstelling van haar vader het kernaspect vormt van haar vluchtrelaas, redelijkerwijze verwacht worden dat zij toch enige beduidende informatie kan geven. In het licht van haar verklaringen dat haar vader 38 jaar voor het leger heeft gewerkt en twee à drie keer per maand naar huis kwam (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 6, 9, en CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 5) leidt de vaststelling dat verzoekende partij met betrekking tot het voorgehouden profiel van haar vader niet verder komt dan rudimentaire en standaard verklaringen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het beweerde profiel.

De subjectieve overtuiging voorts van verzoekende partij dat zij wel degelijk informatie over haar vader heeft gegeven die toelaat geloof te hechten aan het voorgehouden profiel van haar vader en waar zij deels citeert uit het gehoorverslag gaat volledig voorbij aan de pertinente, concrete vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat de verklaringen die verzoekende partij wel over de job van haar vader wist mee te geven, dermate rudimentair en algemeen zijn waardoor zij niet als doorleefd voorkomen. Verzoekende partij tracht haar gebrekkige kennis over de tewerkstelling van haar vader voorts wel te verschonen door erop te wijzen dat van haar als kind niet kan worden verwacht dat zij deze informatie kent, maar zij overtuigt geenszins. De Raad benadrukt nogmaals dat de tewerkstelling van haar vader hét kernaspect vormt van haar vluchtrelaas. Op het moment dat zij Afghanistan verliet was zij al volwassen, minstens achttien jaar. Er kan aldus niet blijken dat verzoekende partij, toen zij nog in Afghanistan bij haar ouders verbleef, dermate jong was dat van haar geen beduidende kennis over het profiel van haar vader mag verwacht worden. Dit bovendien nog temeer, nu het profiel van haar vader hét kernaspect vormt van haar vluchtrelaas, logischerwijze ook van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij zich grondig informeert over dit aspect. Zoals blijkt was verzoekende partij op het ogenblik dat zij Afghanistan verliet (rond eind augustus 2021, DVZ, Verklaring DVZ, 3 augustus 2022, punt 33) reeds minstens 18 jaar. Bovendien verklaarde verzoekende partij met haar familie in Afghanistan nog steeds contact te hebben (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 4). Nog naast de vaststelling dat verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het gegeven dat zij slechts het kind en de zoon was een verschoning kan zijn voor haar uitermate gebrekkige kennis over de tewerkstelling van haar vader, temeer uit haar verklaringen blijkt dat haar vader gedurende het ganse leven van verzoekende partij voor het leger heeft gewerkt, hij ook twee à drie keer per maand naar huis kwam, en hij soms ook vertelde over zijn werk (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 6, 9 en CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 3) doet de vaststelling dat verzoekende partij, ondanks het feit dat zij nog steeds in contact staat met haar familie en Afghanistan en zij via deze weg ook allemaal documenten over de tewerkstelling van haar vader heeft overgemaakt gekregen (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p.5-6), zich weinig moeite getroost om meer kennis te verwerven over hét kernaspect van haar vluchtrelaas, terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Zoals de commissaris-generaal verder op goede gronden motiveert, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar regio zeer gevaarlijk was voor haar vader om naar huis te komen. Zo stelde zij dat haar vader in het verleden al bedreigd was geweest, dat *“het gevaarlijk (was) om naar huis te komen”*, dat: *“In mijn dorp vielen ze aan als ze wisten die man is thuis”* alsook: *“Het was gevaarlijk om lang in het dorp te blijven”* (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 9-10) en dat haar regio in handen was van de taliban (CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 6). Verzoekende partij schetste aldus een zeer onveilige omgeving voor haar vader om naartoe te komen en te verblijven, ook al was zijn verblijf beperkt tot één nacht. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook geheel in haar beoordeling dat het geenszins aannemelijk is dat een hooggeplaatst officier zoals haar vader een nodeloos risicovol gedrag zou vertonen door zo vaak en regelmatig naar huis te komen (twee à drie keer per maand, telkens met het openbaar vervoer en waarbij hij op dezelfde manier terugkeerde naar zijn werk (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 9). Haar betoog in het verzoekschrift dat *“(d)e bestreden beslissing (...) hierbij geen rekening (houdt) met het gegeven dat op het ogenblik dat verzoekers vader nog in functie was de Taliban nog niet aan de macht was”* gaat volledig voorbij aan haar verklaringen tijdens het gehoor waaruit blijkt dat haar regio, die in handen was van de taliban, wel degelijk zeer onveilig was voor een hooggeplaatst officier zoals haar vader. Dat het *“niet ongebruikelijk (is) dat een familielid met dergelijke functie toch nog contacten onderhoudt met zijn familie”* doet hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat de manier waarop haar vader contact onderhield, nodeloos risicovol was en derhalve ongeloofwaardig. Ook haar betoog dat *“de contacten en de terugkeer van (haar) vader naar zijn familie nog zeer beperkt (waren)”* kan geen afbreuk doen aan het feit dat blijkens haar verklaringen haar vader maandelijks twee à drie keer naar huis kwam, hetgeen bezwaarlijk als weinig kan beschouwd worden gelet op de door de verzoekende partij geschetste zeer gevaarlijke situatie. Dat haar vader dermate vaak naar huis zou komen ondanks deze gevaarlijke context, is geenszins geloofwaardig.

Samen met de vaststelling voorts dat de voorgelegde documenten inzake het voorgehouden profiel van haar vader slechts kopieën betreffen dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden en bovendien uit objectieve landeninformatie (administratief dossier, map Landeninformatie, COI *Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021 (update)) blijkt dat Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn en hun bewijswaarde aldus bijzonder relatief is zodat zij op zichzelf niet volstaan om de relevante elementen van het relaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden, oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld heeft dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten niet vermogen het voorgehouden profiel van haar vader geloofwaardig te bevinden. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, worden de documenten niet zonder meer als vals beschouwd, maar worden zij eveneens beoordeeld in het licht van haar verklaringen. Zo is de commissaris-generaal nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, *quod non*. Verzoekende partij laat voorts met haar betoog ook geheel na de vaststellingen aangaande de militaire certificaten, badges en bankkaart van haar vader ook maar op enigerlei wijze concreet te betwisten. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Evenzeer stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat met concrete argumenten de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de identiteitsbewijzen en foto's die zij heeft voorgelegd te betwisten. Het loutere gegeven voorts dat bepaalde identiteitsgegevens van verzoekende partij niet direct zouden betwist worden, houdt ook geenszins in dat haar vluchtrelaas op waarheid berust. Verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins op concrete wijze haar standpunt dat de commissaris-generaal een tegenstrijdige houding heeft aangenomen.

3.6.7. Gelet op de bespreking *supra* heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel van de vader van verzoekende partij. Nu verzoekende partij haar vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van haar vader en haar vervolging hierdoor, kan ook geen geloof gehecht worden aan haar persoonlijke vrees voor vervolging.

3.6.8. Daarenboven, zelf zo aangenomen dat het voorgehouden profiel van haar vader op waarheid berust, *quod non*, heeft de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden gemotiveerd dat blijkens objectieve landeninformatie waarvan zij de weblinks citeert, bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden wel te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties maar dat de voorgehouden vervolgingsfeiten ten aanzien van haar vader niet geloofwaardig zijn gelet op haar onaannemelijke en contradictorische verklaringen dienaangaande. De gegeven motivering dienaangaande: *"U verklaart dat drie dagen na de val van de regering uw vader, die ondertussen naar huis was gekomen, ontvoerd werd door de taliban. De taliban zou 's avonds bij u thuis op de deur hebben geklopt, waarop uw vader gewoon opendeed (CGVS 1, p.7). Dat uw vader gezien zijn functie en gezien hij meerdere dreigbrieven ontvangen zou hebben geen grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen is compleet onaannemelijk. Verder sprak u zichzelf over een aantal zaken flagrant tegen. Waar u namelijk aanvankelijk aangaf dat jullie in eerste instantie niet met zekerheid wisten dat het taliban waren die toen langskwamen (CGVS Vragenlijst, pt.3.5), verklaarde u naderhand dat jullie meteen wisten dat het om taliban ging, zowel uw vader als moeder trouwens (CGVS 1, p.7, p.10). Daarnaast verklaarde u inintieel ook dat uw vader eerst meerdere keren bedreigd was door de taliban, waarna er op een dag een dreigbrief aan de moskee was bezorgd voor uw vader (CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Nadien had u het dan weer wel over een dreigbrief, maar was u niet zeker over andere bedreigingen (CGVS 1, p.9). Om dan nog later te verklaren dat uw vader veel dreigbrieven kreeg en was het plots niet meer duidelijk of er één of twee dreigbrieven aan de moskee werden bezorgd. Daarop gewezen, kwam u niet verder dan de 'uitleg' dat uw familie veel brieven kreeg, maar u slechts één keer zag dat uw moeder er een kreeg, maar u niet wist wat het was. Gevraagd hoe u dan wist dat het om een dreigbrief ging, verklaarde u dat zij dat zo vertelde aan uw vader wanneer hij thuiskwam, in uw bijzijn. Waarmee u bevestigt toch te hebben moeten weten dat het een dreigbrief was, temeer gezien u verklaarde dat uw vader er niet over wilde uitweiden omdat hij jullie niet bang wilde maken. U wist dan ook niets te vertellen over de inhoud van de dreigbrief, noch had u ook maar enig idee wanneer jullie die eigenlijk ontvingen of van wie die precies uit ging (CGVS 1, p.6). Hoe dan ook ondermijnt de vaststelling dat u over dergelijke essentiële aspecten dermate inconsistente verklaringen zou afleggen, de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op fundamentele wijze. Verder verklaarde u dat u zich, wanneer de taliban de eerste keer langskwamen en uw vader meenamen, zich onder matrassen had verstopt opdat zij u niet zouden vinden. U verklaarde hierover dat de taliban binnenkwam en de kamers doorzocht maar u niet konden vinden (CGVS 1, p.10). In uw tweede persoonlijk onderhoud legt u ook hierover tegenstrijdige verklaringen af, zo stelt u dat de taliban niet naar binnen was gekomen en dat ze enkel via de ruiten naar binnen keken (CGVS 2, p.7). Wat al helemaal absurd is, is dat de*

taliban de dag nadat ze uw vader meenamen opnieuw langskwamen om naar u en uw broer te zoeken (CGVS 1, p.11). Dat jullie zich deze keer onder gras in de stallen verstopten en de taliban, hoewel ze de moeite namen een tweede keer terug te komen, dan op zo een lakse manier zou zoeken naar jullie is eveneens allerminst aannemelijk (CGVS 2, p.7).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.” vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en leidt tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten ten aanzien van haar vader. Door slechts een deel van haar verklaringen te citeren en te betogen dat zij “zeer duidelijk (verklaarde) dat (z)ijzelf deze dreigbrieven niet te zien had gekregen” doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij desbetreffend incoherente verklaringen aflegde. Zo blijkt inderdaad dat verzoekende partij initieel verklaarde dat haar vader “meerdere keren bedreigd (werd) door de Taliban” en dat er “op een dag in onze moskee een dreigbrief (is) bezorgd voor onze vader” (Vragenlijst CGVS, 3 augustus 2022, vraag 5) om daarna, geheel in tegenstrijd hiermee te verklaren dat zij van die ene dreigbrief zeker is maar geen weet heeft van andere bedreigingen: “In het verleden voor de machtsovername werd er via de moskee een brief gestuurd in Logarlam (...) Van die ene keer ben ik zeker maar als hij op andere manieren is bedreigd weet ik het niet want hij vertelde niet alles tegen zijn kinderen” (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 9) om dan nog later, weerom geheel tegenstrijdig, te verklaren dat haar vader “veel dreigbrieven (kreeg), maar ze zeiden het ons niet, niet mijn vader en moeder en de mullah van de moskee kreeg een of 2 brieven en die gaf hij aan mijn moeder”. Gevraagd om duidelijk te zeggen hoeveel dreigbrieven zij kregen via de mullah stelde verzoekende partij: “Omdat we veel brieven kregen en mijn familie zei dit niet en de 2 brieven die ik vertel toen was ik aanwezig daarom weet ik het maar mijn moeder zei niks als we een brief krijgen van de mullah en mijn 2 zussen zijn verlamd en ze wou niet dat ze bang werden” om dan, wanneer ze geconfronteerd wordt met haar vorige verklaringen dat er maar één dreigbrief was waar ze weet van had geheel tegenstrijdig met haar net gegeven antwoord te verklaren dat haar moeder en familie veel brieven kregen maar dat ze zelf maar een keer gezien had dat haar moeder een brief kreeg (CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 6). Deze verklaringen zijn zo frappant in tegenspraak met elkaar dat hier hoegenaamd geen geloof aan kan worden gehecht. Dit wordt bovendien verder versterkt door de vaststelling dat verzoekende partij totaal geen kennis heeft over de inhoud van de dreigbrief, wanneer haar familie die ontving of van wie de dreigbrief precies uitging (CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 6). Van verzoekende partij die verklaarde aanwezig te zijn toen haar moeder de dreigbrief kreeg, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij kan vertellen wanneer de dreigbrief ontvangen werd. Immers vormt dit een niet alledaagse gebeurtenis waarvan verwacht mag worden dat dit in haar geheugen gegrift staat. De vaststelling dat zij zelfs niet de minste indicatie kan geven wanneer haar moeder de dreigbrief ontvangen heeft terwijl zij bij deze gebeurtenis aanwezig was blijktens haar verklaringen, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas desbetreffend. Verder blijkt dat verzoekende partij slechts gist over wie de dreigbrief heeft gestuurd: “Exact weet ik het niet want mijn vader werkte bij de overheid en onze regio was in handen van de taliban dus zeker van de taliban en mijn moeder zei dat er een talibanleider was wiens naam S. (...) was en dat hij misschien de brief had gestuurd”. Dat zij dit niet weet noch iets kan vertellen over de inhoud van de dreigbrief en dit verklaart in het verzoekschrift met het betoog dat zij de dreigbrieven zelf niet te zien gekregen heeft, overtuigt geenszins. Nogmaals benadrukt de Raad dat de dreigbrief een wezenlijk element uitmaakt in het vluchtrelaas van verzoekende partij zodat verwacht mag worden dat verzoekende partij zich hieromtrent informeert en hiervan enige beduidende kennis heeft. De vaststelling dat zij daarin te kort schiet doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

3.6.9. Verzoekende partij is voorts geheel niet ernstig waar zij voorhoudt dat er geen tegenstrijdigheid zou bestaan inzake haar verklaringen over de eerste keer dat de taliban langskwam. Immers blijkt genoegzaam uit de verschillende gehoren dat verzoekende partij initieel verklaarde dat de taliban het huis binnenkwam: “Zijn ze ook het huis binnen gekomen? Ja, ze zijn binnen geweest en dan vertrokken ze want ze hadden papa meegenomen. De volgende dag kwamen ze opnieuw en zijn ze opnieuw in de kamers geweest” (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 10). Evenwel, geheel in tegenstrijd hiermee verklaart verzoekende partij nadien op de vraag: “Maar de eerste keer dat de taliban kwam, kwamen ze dan ook in het huis?”. “Nee de eerste keer gingen ze niet in de ruimtes ze keken gewoon via de ramen in de ruimtes” (CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 7). Dergelijke frappante tegenstrijdigheid in haar gehoren bij het CGVS kan bezwaarlijk ontkracht worden door de stelling in het verzoekschrift dat: “(h)et relaas dat (verzoekende partij) op de DVZ gaf (...) overigens geenszins tegenstrijdig (is) met (haar) asielrelaas verteld op het CGVS”. Evenmin kan zij met een verwijzing naar een deel van haar verklaringen bij het CGVS overtuigen dat er een verkeerde interpretatie werd gegeven aan haar verklaringen. Voornoemde geciteerde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar. Er blijkt ontegensprekelijk een frappante tegenstrijdigheid uit.

Verzoekende partij haar betoog, hetgeen niet verder reikt dan *supra* besproken, laat geenszins toe afbreuk te doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat: “Verder verklaarde u dat u zich, wanneer de taliban de eerste keer langskwamen en uw vader meenamen, zich onder matrassen had verstopt opdat zij u niet zouden vinden. U verklaarde hierover dat de taliban binnenkwam en de kamers doorzocht maar u niet konden vinden (CGVS 1, p.10). In uw tweede persoonlijk onderhoud legt u ook hierover tegenstrijdige

verklaringen af, zo stelt u dat de taliban niet naar binnen was gekomen en dat ze enkel via de ruiten naar binnen keken (CGVS 2, p.7). Wat al helemaal absurd is, is dat de taliban de dag nadat ze uw vader meenamen opnieuw langskwamen om naar u en uw broer te zoeken (CGVS 1, p.11). Dat jullie zich deze keer onder gras in de stallen verstopten en de taliban, hoewel ze de moeite namen een tweede keer terug te komen, dan op zo een lakse manier zou zoeken naar jullie is eveneens allerminst aannemelijk (CGVS 2, p.7)."

Al deze vaststellingen laten genoegzaam toe te oordelen dat, zelfs zo aangenomen dat het voorgehouden profiel van haar vader op waarheid berust, *quod non*, verzoekende partij" (d)oor het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van (haar) vader" zij "de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens (haar) verklaringen bevindt niet aan(toont)".

3.6.10. Gelet op voorgaande en geheel in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier motiveert de commissaris-generaal verder op goede gronden: *"Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat, zelfs indien hierin zou meegegaan worden, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."*

3.6.11. Waar verzoekende partij op 20 december 2024 en op 23 oktober 2025 nog stukken heeft overgemaakt aan de Raad wijst de Raad er in hoofdorde op dat deze stukken niet vergezeld zijn van een aanvullende nota. Door louter stukken over te maken met de vermelding van een inventaris en de vermelding *"Gelieve in bijlage nog de bijkomende stukken te willen vinden"* kan niet blijken dat deze handelwijze aanzien kan worden als een 'aanvullende nota' in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De bij artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om per aanvullende nota nieuwe elementen aan te brengen tot de sluiting van de debatten, ontslaat verzoekende partij bovendien niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij daarover beschikt en om desgevallend te verduidelijken waarom deze stukken niet eerder konden worden bijgebracht.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de gevoegde stukken de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet kunnen herstellen. Uit de communicatie met het Rode Kruis blijkt enkel dat de opsporing naar haar broer niks heeft opgeleverd en dat verzoekende partij zelf aan het Rode Kruis liet weten dat haar broer zich opnieuw in Afghanistan zou bevinden alwaar hij gearresteerd zou zijn door de taliban. Het loutere gegeven evenwel dat haar broer eveneens Afghanistan zou hebben verlaten toont geenszins de waarachtigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij aan. Verder is de verklaring van verzoekende partij dat haar broer zich opnieuw in Afghanistan zou bevinden waar hij zou zijn gearresteerd een blote bewering die in het licht van de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en het gebrek aan overtuigende objectieve elementen niet kan aangenomen worden om de ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Verzoekende partij legt dan wel een USB-stick voor maar de Raad wijst er vooreerst op dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. De USB-stick kan niet aangenomen worden aangezien een USB-stick niet aanzien kan worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks, dan schriftelijke stukken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de USB-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. In zoverre de verzoekende partij toelicht wat de inhoud van de usb-stick is, wijst de Raad er verder op dat, voor zover kan aangenomen dat hetgeen de verzoekende partij verklaart overeenstemt met de inhoud van de USB-stick, videofragmenten gemakkelijk manipuleerbaar zijn zodat zij uitermate geringe bewijswaarde hebben. De voorgelegde USB-stick kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij niet ombuigen. Waar verzoekende partij voorts nog een foto voorlegt waarvan zij stelt dat de personen daarop afgebeeld haarzelf met haar broer betreffen wijst de Raad erop dat uit foto's niet af te leiden valt dat de personen die erop afgebeeld zijn familieleden betreffen en dat, zo dit werkelijk haar broer betreft, dit op geen enkele wijze de voorgehouden problemen met de taliban bewijst. Aan foto's kan bovendien hoe dan ook weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook waar verzoekende partij nog zonder meer twee vertalingen voorlegt van brieven van het Islamitische Emiraat van Afghanistan kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking *supra* waaruit gebleken is dat aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht, meer specifiek verwijst de Raad naar de vastgestelde incoherenties en onwetendheden in haar verklaringen omtrent het aantal dreigbrieven, de inhoud en de verzender ervan. De vastgestelde ongeloofwaardigheid kan hoegenaamd geenszins hersteld worden door thans vertalingen van brieven voor te leggen waarvan verzoekende partij bovendien nalaat de brieven zelf voor te leggen zodat ook niet blijkt of het

gaat om authentieke dan wel gekopieerde documenten, dat hoe dan ook de bewijswaarde van Afghaanse documenten gelet op de fraudegevoeligheid zeer relatief is, en verzoekende partij evenmin verklaart hoe zij in bezit is gekomen van deze brieven en waarom zij deze niet eerder heeft voorgelegd.

3.6.12. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

3.6.13. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

Verzoekende partij betwist niet dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing hieromtrent gemotiveerd heeft. Waar zij meent dat de commissaris-generaal over het risico bij terugkeer omwille van (gepercipieerde) verwestering geen enkel onderzoek zou gedaan hebben, gaat zij geheel voorbij aan de in de bestreden beslissing op objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij gebaseerde motivering dienaangaande.

De Raad wijst er verder op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekende partij brengt geen gegevens in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan die hierover anders doen denken.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 6 februari 2023 als op 24 maart 2023 – dus ruim na de machtsvername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld over verwestering, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij alle problemen heeft vermeld die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht alsook of zij alle redenen heeft gegeven waarom zij niet terug kan naar Afghanistan (CGVS, NPO, 6 februari 2023, p. 12 en CGVS, NPO, 24 maart 2023, p. 9). Desondanks zij aldus werd bevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen en wat zij vreest bij terugkeer, haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij over haar verblijf in het westen tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota ter terechtzitting noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij eind augustus 2021 Afghanistan heeft verlaten en sinds 11 april 2022 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België, het voegen van stukken waaruit blijkt dat zij werkt, een blanco strafregister heeft, de vaststelling dat zij zich ter terechtzitting in het Nederlands kan uitdrukken, en de subjectieve en niet op concrete gegevens gebaseerde overtuiging dat zij veranderd is waardoor het voor haar een enorme uitdaging zou zijn om zich aan te passen bij terugkeer alsook de algemene en niet-geconcretiseerde uiteenzetting in de neergelegde aanvullende nota

dat integratie uit verschillende factoren kan blijken, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij soennitisch moslim is, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Dari spreekt, dat zij in een regio woonde waar de taliban al de plak zwaaide en dat zij op volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als “niet-Afghaan of niet-moslim” zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas kan verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar dit vluchtrelaas.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “risicogroep” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer drie en een half jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar in de aanvullende nota nog wordt gewezen op artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals reeds gesteld ligt er thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door verzoekende partij aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad is gelet op het ontbreken van precedentswerking niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Door verzoekende partij worden in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zo haalt zij in haar verzoekschrift grotendeels informatie aan die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de aanloop naar en ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021, waarmee zij echter voorbijgaat aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit een stabielere veiligheidssituatie blijkt sinds de machtsovername door de taliban. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerkende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerkende partij thans per aanvullende nota bijbrengt. Door algemene informatie hoofdzakelijk uit 2021 en 2022 te benadrukken, en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken van 26 april 2023 die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

3.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 6 februari 2023 en 24 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar

verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont waarom de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire status wordt geweigerd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER